

N:o 53.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 maj 1896.
 — — — — Andra Kammaren den 9 — — — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts
 proposition angående vissa ändringar i gällande förordning
 angående stämpelafgiften.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 26).

Till Konungen.

I proposition af den 10 nästlidne april har Eders Kongl. Maj:t, under åberopande af bilagdt protokoll öfver finansärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen att besluta, att §§ 3 och 37 i förordningen angående stämpelafgiften den 9 augusti 1894 skulle i nedannämnda delar erhålla följande förändrade lydelse:

§ 3.

I afseende på expeditionernas förseende med stämpel gäller, med de här nedan i 7 § nämnda undantag, denna tariff:

§ 37.

Har genom misskrifning eller annorledes stämpel blifvit för sitt ändamål obrukbar, må densamma, helarksstämpel likväl allenast så framt det blad, hvarå stämpeln är satt, är ostympadt, hos försäljningsman utbytas mot annan stämpel. Dyligt utbyte må äfven ega rum för stämpel å vaxel, som på grund af uteblifvet godkännande återgått till vaxelutställaren, då af denne blifvit ådagalagdt, att vaxeln icke blifvit för sitt ändamål använd. Vid utbyte, som här är omförmäldt, skall för hvarje stämpel betalas 3 öre.

Stämplor — — — erhållits.

Vid behandlingen af detta ärende har Riksdagen bifallit Eders Kongl. Maj:ts proposition, i hvad den angår de föreslagna förändringarna i § 3 af ifrågavarande förordning.

Vidkommande den föreslagna bestämmelsen rörande rätt till utbyte af stämpel, som blifvit åsatt vaxel, har Riksdagen i likhet med Eders Kongl. Maj:ts funnit sådant utbyte böra medgifvas beträffande vaxel, som på grund af uteblifvet godkännande återgått till utställaren. Om innebörden af den enligt Eders Kongl. Maj:ts förslag i § 37 intagna bestämmelsen, att af vaxelutställaren skulle ådagaläggas, att vaxeln icke blifvit för sitt ändamål använd, har emellertid Riksdagen ansett tvekan möjligen kunna uppstå, i det att, med hänsyn till det gängse bruket att genom diskontering i bankinrättning förskaffa sig penningar å vaxlar före desammas förfallotid, den uppfattning kunde hos mången göra sig gällande, att användandet af en vaxel skulle vara liktydigt med dennas diskontering. Det vilkor för åtnjutande af ifrågavarande rätt, som i Eders Kongl. Maj:ts förslag åsyftas, har Riksdagen följaktligen ansett böra till åstadkommande af större tydlighet uttryckas så, att vaxelutställaren skall styrka, att godkännande å vaxeln icke erhållits; och har Riksdagen på grund häraf beslutit, att § 37 i nämnda förordning skall erhålla följande förändrade lydelse:

Har genom misskrifning eller annorledes stämpel blifvit för sitt ändamål obrukbar, må densamma, helarksstämpel likväl allenast så framt det blad, hvarå stämpeln är satt, är ostympadt, hos försäljningsman utbytas mot annan stämpel. Dyligt utbyte må äfven ega rum för stämpel å vaxel, som på grund af uteblifvet godkännande återgått

till vaxelutställaren, då af denne blifvit styrkt, att godkännande å vaxeln icke erhållits. Vid utbyte, som här är omförmäldt, skall för hvarje stämpel betalas 3 öre.

Stämplars — — — erhållits.

Stockholm den 9 maj 1896.

Med undersåtlig vördnad.